

ВИСНОВОК

про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів дисертаційного дослідження аспіранта кафедри теорії музики і вокалу

Вей Лінътао «Формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на засадах інтегративного підходу»,

поданого на здобуття наукового ступеня доктора філософії в галузі знань –

Освіта/Педагогіка, спеціальність 014 Середня освіта

(Музичне мистецтво).

Актуальність досліджуваної проблеми зумовлена тим, що сучасне суспільство висуває до якості мистецького, зокрема, – і музичного, розвитку особистості, все більш високі вимоги, розглядаючи його як дієвий спосіб її соціальної адаптації, формування світогляду, ціннісних преференцій і громадянської активності. Відповідно, виникає і потреба в підвищенні ефективності мистецько-педагогічного впливу вчителів щодо прищеплення учням особистісно-ціннісного ставлення до музичного мистецтва й здатності сприймати його як незамінну цінність для реалізації власних духовних і творчих потенцій.

Вокальне мистецтво у цьому процесі відіграє значущу роль, що зумовлено його специфічними властивостями: здатністю захоплювати красою голосу як «живого інструменту», емоційною та художньо-сугестивною впливовістю, породженою синкретизмом поетичного й музично-інтонаційного складників вокальних творів, доступністю мелодичної мови для її сприйняття і відтворення аматорами.

Питання формування вокально-виконавської майстерності здобувачів вищої мистецької освіти України й Китаю всебічно розглядаються у вітчизняній, китайській, а також у зарубіжній вокальній педагогіці. Сучасні вчені наполягають на важливості формування комплексу вокальних навичок на засадах забезпечення їх взаємозв'язку та послідовного й системного

удосконалення, спрямованого на формування здатності переконливо і яскраво інтерпретувати й утілювати художньо-образний сенс вокальних творів.

Особливості впливу вокального мистецтва активно досліджуються в сучасній мистецтвознавчій, музично-психологічній, педагогічній та вокально-методичній літературі. Так, роль вокального мистецтва як засобу впливу на світосприйняття та збагачення духовного світу особистості висвітлюється в працях В. Андрущенка, І. Зязюна, Н. Кічук, В. Кременя, Г. Костюка, Г. Ніколаї, О. Олексюк, Г. Падалки, Т. Потапчук, О. Ребрової, О. Рудницької та ін.

Теоретико-методологічні й методичні питання вокальної освіти майбутніх учителів музичного мистецтва представлені в ґрунтовних працях В. Антонюк, В. Бриліної, Н. Овчаренко, О. Стахевича, М. Ткаченко, Є. Проворової та ін.

Отже, питання формування вокально-виконавської майстерності у майбутніх вчителів музичного мистецтва широко досліджуються в різних аспектах як українськими, так і китайськими фахівцями. Однак формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва на засадах інтегративного підходу ще не ставало предметом спеціального наукового дослідження.

Нагальність його вивчення підтверджується виявленими суперечностями між:

- активним дослідженням питань інтеграції в галузі мистецької педагогіки як важливого наукового підходу та відносною нерозробленістю даного питання у вокальній педагогіці;
- потужними здобутками в галузі вокальної педагогіки щодо методів і технологій формування в майбутніх співаків виконавської майстерності і недостатньою увагою до вияву специфіки її прояву в діяльності учителів музичного мистецтва на засадах інтеграції набутих знань, вмінь і вокально-виконавського досвіду;
- приділенням глибокої уваги до удосконалення традиційної методики вокальної освіти та недостатнім врахуванням ролі інноваційних пошуків у суміжних із вокальною педагогікою наукових галузях – психофізіології,

соматики та їх імплементації в практику підготовки здобувачів до вокально-фахової діяльності.

Важливість окреслених питань і наявність визначених суперечностей зумовили вибір теми дослідження: «Формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на засадах інтегративного підходу».

Метою дослідження визначено теоретичне обґрунтування, розроблення та експериментальну перевірку ефективності методики формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на засадах інтегративного підходу. З цією метою Вей Ліньтао здійснив глибокий аналіз наукових праць і теоретичних концепцій і узагальнив праці з широкого комплексу питань, пов'язаних із підготовкою здобувачів до вокально-виконавської й педагогічної діяльності.

Обґрунтованість наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації та їх достовірність.

Методологія дослідження ґрунтується на концептуальних положеннях у галузі філософії, естетики, етики, культурології, музичної психології, психофізіології, нейропсихології, педагогіки мистецької освіти й вокальної педагогіки, в яких осмислюються функції вокального мистецтва як засобу світоглядного, духовного становлення і професійної самоідентифікації майбутніх учителів музичного мистецтва, специфіка прояву вокально-виконавської майстерності в процесі реалізації властивих педагогічній діяльності шкільного вчителя функцій і завдань; дослідженнях анатомо-психофізіологічних, індивідуально-особистісних та освітньо-національних чинників, які впливають на досягнення українськими й китайськими студентами виконавської майстерності; вияву ролі середовища, музично-освітньої системи і методики вокальної підготовки майбутніх вчителів музичного мистецтва до самореалізації й постійного самовдосконалення на засадах набуття здатності до самостійної інтеграції набутих знань і узагальнення способів вокально-навчальної діяльності.

Список використаних джерел складає 299 найменувань, із них 78 – іноземними мовами. Серед них – праці у галузі філософії, естетики, етики, культурології, музичної психології, психофізіології, нейропсихології, педагогіки мистецької освіти й вокальної педагогіки, в яких розглядаються питання художньо-ціннісних орієнтацій майбутніх фахівців, удосконалення їхніх особистісних та професійних властивостей, зокрема – взаємозв'язок музичної освіченості й здатності до стильової інтерпретації вокальних творів (Го Яньжань, І. Барановська, Т. Жигінас О. Самойленко, Тан Сай); проблеми формування вокально-виконавських навичок співаків (В. Антонюк, В. Бриліна & Л. Ставицька, О. Стахевич, Д. Шьон та ін.); вікові особливості розвитку музично-перцептивних здібностей, функціонування голосового апарату й голосової гігієни (Н. Гуральник, Л. Тоцька, Юйань Шаоцянь, Чжу Цянь), шляхи удосконалення артистизму, сценічної культури співака та його здатності надавати комунікативного спрямування виконавській діяльності (Ван Чень, Н. Косінська, Н. Травкіна, М. Ткаченко), вияву зв'язку тілесності й розвитку музично-слухових і співочих здібностей та удосконалення емоційно-вольової сфери майбутніх виконавців та їхньої здатності до саморегулювання свого стану у межах соматичних і нейропедагогічних досліджень (І. Герц & Г. Ніколаї, А. Дамасіо, К. Линклейтер, Дж. ЛоВетрі, Нін Вейцзе, А. Саннікова, Ю. Тімакова & В. Кьон, Дж. Хаузер та ін.).

Вирішення завдань дослідження здійснено на засадах застосування низки теоретичних, емпіричних та статистичних методів. *Теоретичні методи дозволили здійснити* аналіз та узагальнення даних наукових досліджень у галузі філософії освіти, естетики, етики, музичної психології, музикології, інтерпретології, мистецької і вокальної педагогіки у їх спрямуванні на визначення ключових понять дослідження та вияв розвивально-виховних потенцій вокального мистецтва на становлення особистісних якостей сучасної учнівської молоді; обґрунтування доцільності звернення до настановних ідей інтегративного, аксіологічного, соматичного, герменевтичного, технологічного, дослідницького наукових підходів, принципів і педагогічних умов їх реалізації –

для обґрунтування методичної моделі дослідної роботи з формування в майбутніх учителів музичного мистецтва вокально-виконавської майстерності на засадах інтегративного підходу; теоретичне моделювання – для розробки структури досліджуваного феномену й методики його формування; визначення критеріїв і показників оцінювання рівнів сформованості досліджуваного феномену. Емпіричні методи дослідження, такі, як анкетування, тестування, творчі завдання, включене педагогічне спостереження, оцінювання незалежними експертами якості виконаних самостійних і творчих завдань, самозвіт і самооцінювання, аналіз відео-документів, формувальний експеримент щодо формування в здобувачів України й Китаю вокально-виконавської майстерності на засадах інтегративного підходу, з врахуванням специфіки їхньої майбутньої професійної діяльності здійснення констатувального й прикінцевого діагностичних зрізів, порівняльний аналіз результатів діагностування, спрямований на вияв характеру змін у рівнях сформованості в учасників ЕГ і КГ вокально-виконавської майстерності, зумовлених імплементацією авторської методики у вокально-освітній процес. Методи математичної статистики, зокрема – розрахунки середніх величин, їх процентне співвідношення та емпіричне значення критерію Фішера дозволили верифікувати і підтвердити статистичну вартість отриманих результатів щодо ефективності авторської методики.

Апробація результатів дослідження здійснена на 8 міжнародних та 1 Всеукраїнській науково-практичних конференціях.

Структура дисертації, виклад матеріалу та його оформлення здійснено відповідно до вимог, що пред'являються до дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора філософії. Загальний обсяг роботи – 273 сторінки, з яких основного тексту – 180 сторінок.

У *вступі* розкрито актуальність дослідження, мету, задання, об'єкт, предмет, методи, методологія і теоретичні основи дослідження, наукова та практична новизна.

У *першому розділі* представлено теоретичні засади формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і

Китаю, зокрема — визначено сутність поняття «вокально-виконавська майстерність», під якою розуміється інтегровано-особистісне утворення, досягнуте завдяки поєднанню досконалого володіння засобами вокально-фонаційного й виразного інтонування з глибоким розумінням художньо-стильових особливостей виконуваного репертуару та їх донесення до слухачів завдяки здатності до художньої експресії, артистизму та набуттю комунікативно-сугестивних властивостей.

Акцентовано, що вокально-виконавська майстерність майбутніх учителів музичного мистецтва набуває специфічних форм завдяки тому, що її результати мають використовуватися в умовах роботи шкільного вчителя й спрямовуватися на реалізацію властивих йому функцій і вирішення завдань, передбачених програмними вимогами. специфіка прояву вокально-виконавської майстерності в діяльності майбутніх учителів музичного мистецтва. Подано дефініцію ключового поняття — вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва, яка розуміється як особистісно-цілісна властивість, утворена на засадах ціннісного й відповідального ставлення до професійно-соціокультурної місії та інтеграції здобутків вокально-виконавської підготовки, знанієво-когнітивного потенціалу й творчо-методичних умінь в їх спрямуванні на залучення сучасних школярів до духовних цінностей музичного мистецтва.

Відзначено, що набуття вокально-виконавської майстерності майбутніми вчителями музичного мистецтва дозволяє їм доносити до школярів художньо-образний зміст виконуваних творів та методично обґрунтовано екстраполювати набутий досвід і уміння у процес формування в учнів навичок співу й виразно-осмисленого виконання шкільного пісенного репертуару.

Визначено структуру вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю структура вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва представлена в дослідженні єдністю таких компонентів: особистісно-аксіологічного, визначального для формування ціннісного ставлення до музики й потреби в художньому самовираженні; фахово-когнітивного, який обіймає

загально-мистецькі, психолого-педагогічні, музикознавчі знання, основи вокальної методики; фонаційно-інтерпретаційного, що реалізується через оволодіння вокально-фонаційними навичками, знатністю до стилістично- й змістово-осмисленого трактування та сценічно-виразного виконання творів; креативно-інноваційний, який виражається у здатності до вокальної імпровізації, винахідливості в пошуку методико-творчих рішень і застосуванні інноваційних педагогічних технологій.

У другому розділі — «Методологічні й методичні засади формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю» — представлено обґрунтування наукових засад формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва, побудоване на засадах методологічних підходів — інтегративного (генерального); аксіологічного, соматичного, герменевтичного, технологічного й дослідницького. Обґрунтовано педагогічні принципи їх реалізації, а саме — забезпечення системної координації змісту фахових дисциплін, спрямованої на реалізацію ідей інтегративного підходу; афективної узгодженості; реалізації освітньо-інтерпретаційного завдання як процесу художньо-комунікативної співтворчості; формування особистості майбутнього вчителя як «інтегральної індивідуальності», здатної до професійної самоідентифікації; активізації сенсорного інтелекту; наративно-семіотичної інтерпретації; інтегрованої єдності інтуїції та усвідомленості; мультимодальності; алгоритмізації вокально-формувальних дій; системного планування вокально-освітнього процесу на засадах внутрішньопредметної координованості його формувально-змістових векторів; технопоетичної інтеграції творчої трансгресії; настанови на методично-творче дослідження у виконавстві та викладанні; доцільності впровадження інноваційних технологій у вокально-освітній процес.

Схарактеризовано також педагогічні умови, забезпечення яких має сприяти успішному формуванню вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва, якими визначено: стимулювання в майбутніх вчителів музичного мистецтва фахово-відповідального ставлення до опанування

вокально-виконавською майстерністю; удосконалення організаційно-методичного забезпечення формування в здобувачів здатності до самостійної інтеграції фахових знань і узагальнення досвіду вокально-практичної діяльності; спонукання здобувачів до засвоєння інновацій у процесі формування вокально-виконавської майстерності та до їх подальшої ефективної імплементації у майбутню фахову діяльність.

У *третьому розділі* дослідження представлено зміст і результати експериментально-дослідної роботи з формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на засадах інтегративного підходу.

Обґрунтовано методику діагностики рівнів сформованості вокально-виконавської майстерності в майбутніх учителів музичного мистецтва, зокрема — визначено критерії оцінювання структурних компонентів досліджуваного феномена та рівнів сформованості в здобувачів вокально-фахової майстерності, а саме — інтенційно-мобілізаційний; гностично-професійний, технологічно-виконавський, творчо-продуктивний.

Представлено процедуру діагностування та результати констатувального діагностичного зрізу; інтерпретовано отримані результати та схарактеризовано головні проблеми в галузі формування в здобувачів України і Китаю вокально-фахової майстерності. Головними методами діагностування слугували анкетування, тестування, завдання на самостійну й творчу діяльність, бесіди й самозвіти респондентів, педагогічне спостереження, узагальнення оцінок незалежних експертів.

За даними констатувальної діагностики було з'ясовано, що в цілому рівень сформованості вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на початку експериментальної роботи був недостатній: більша частка здобувачів у обох групах опинилася на найнижчому, початково-фрагментарному, а також на задовільному, репродуктивно-наслідувальному рівнях; достатнього та високого рівнів сформованості вокально-виконавської майстерності досягла значно менша частка респондентів.

Представлено сутність формувального експерименту, спрямованого на перевірку висунутих у дослідженні теоретичних припущень, що здійснювався за трьома етапами: спонукально-комунікативним, професійно-компетентнісним та творчо-результативним.

Завдання *першого, спонукально-комунікативного етапу* формувального експерименту, полягало у створенні комфортного психологічного клімату й встановленні довірливих особистісних взаємин між викладачами і студентами, розробленні творчих портретів «ідеального вчителя музичного мистецтва», розроблення в малих групах інноваційно-інформаційних презентацій та їх обговорення у процесі діалогічного спілкування. Зміст презентацій стосувався знань в галузі інноваційних – соматичних, сугестивних, нейропедагогічних технологій та їх ролі у активізації самоусвідомлення стану тілесності та удосконалення емоційного інтелекту в процесі вокально-фахової підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва. Крім того, респондентів залучали до тренінгів на оволодіння навичками психологічної й м'язової релаксації, рухової імпровізації й спонтанного міжособистісного спілкування.

На другому, професійно-компетентнісному етапі суттєву роль відігравало колективне розроблення моделі міждисциплінарної координації як шляху підвищення ефективності вокально-фахової підготовки студентів, організація дискусій з приводу методів та способів її налагодження, творчі завдання на оволодіння здобувачів технологіями диференційованого, цілісного та герменевтичного аналізу вокальних творів, інтерпретацію «обіленого» тексту, вправи на засвоєння алгоритму опанування вокально-фонаційних навичок і вміння самотійно опрацьовувати вокальні твори.

На третьому, творчо-результативному етапі, провідну роль відігравало залучення учасників експериментальної групи до оволодіння навичками вербальної й виконавської інтерпретації репертуару, вокальної імпровізації, створення інтонаційних вправ до певного твору, заохочення студентів до апробації у власному досвіді ігрових форм удосконалення фонаційних умінь, запозичених з методик «боді-ритміки», «боді-меппінгу» та ін., спрямованих на

удосконалення м'язового стану корпусу, фонаційного дихання, рухової пластичності, артикуляції й резонансної техніки. Значна увага надавалася також збагаченню в здобувачів досвіду застосування на вокальних заняттях інноваційно-технологічних засобів, зокрема – використання можливостей сервісних платформ Інтернету, штучного інтелекту, аналітично-аудіальних програм, відео- і нотно-графічних редакторів з настановою на їх використання в майбутній вокально-професійній діяльності.

Дані, отримані наприкінці формувального експерименту, засвідчили, що в майбутніх учителів музичного мистецтва з ЕГ, на відміну від здобувачів з КГ, які навчалися за традиційною методикою, спостерігалася відчутна позитивна динаміка. Так, у ЕГ різниця між двома діагностичними зрізами за даними вищого, фахово-результативного рівня, склала 19,3% (тобто 24,1% проти 4,8%). На самотійно-рефлексивному, достатньому рівні кількість здобувачів збільшилася на 25,3% (відповідно 46,0% проти 20,7%). На репродуктивно-наслідувальному рівні в експериментальній групі виявилось на 10,1% респондентів менше, ніж на початку (23,4% проти 33,5%), а на початково-фрагментарному рівні кількість учасників зменшилася на 34,5% (6,5% проти 41,0%).

Наукова новизна отриманих результатів дослідження полягає в тому, що вперше науково обґрунтовано методику формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва на засадах інтегративного як генерального та аксіологічного, соматичного, герменевтичного, технологічного, й дослідницького підходів, а також пропоновано принципи реалізації їх настановних положень, а саме: задля реалізації їх настановних положень обрано комплекс методичних принципів, а саме: забезпечення системної координації змісту фахових дисциплін, спрямованої на реалізацію ідей інтегративного підходу; афективної узгодженості; реалізації освітньо-інтерпретаційного завдання як процесу художньо-комунікативної співтворчості; формування особистості майбутнього вчителя як «інтегральної індивідуальності», здатної до професійної

самоідентифікації; активізації сенсорного інтелекту; наративно-семіотичної інтерпретації; інтегрованої єдності інтуїції та усвідомленості; мультимодальності; алгоритмізації вокально-формувальних дій; системного планування вокально-освітнього процесу на засадах внутрішньопредметної координованості його формувально-змістових векторів; технопоетичної інтеграції; творчої трансгресії; настанови на методично-творче дослідження у виконавстві та викладанні; доцільності впровадження інноваційних технологій у вокально-освітній процес; у обґрунтованих педагогічних умовах ефективного вирішення завдань дослідження, якими визначено: стимулювання в майбутніх вчителів музичного мистецтва фахово-відповідального ставлення до опанування вокально-виконавською майстерністю; удосконалення організаційно-методичного забезпечення формування в здобувачів здатності до самостійної інтеграції фахових знань і узагальнення досвіду вокально-практичної діяльності; спонукання здобувачів до засвоєння інновацій у формуванні вокально-виконавської майстерності з подальшим ефективним упровадженням у майбутню фахову діяльність.

Уточнено сутність поняття «вокально-виконавська майстерність».

Подальшого розвитку набула методика підготовки здобувачів України й Китаю до викладання уроків музичного мистецтва з різним досвідом попередньої музичної та вокальної підготовки.

Практичне значення результатів дослідження полягає у доцільності впровадження розробленої методики в процесі підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва; використанні критеріально-діагностичного механізму вияву рівнів сформованості в здобувачів вокально-фахової майстерності за обґрунтованими критеріями – інтенційно-мобілізаційним; гностично-професійним, технологічно-виконавським, творчо-продуктивним.

Пропонована методика може застосовуватися у викладанні вокально-фахових дисциплін в українських і китайських закладах вищої мистецької освіти, у процесі підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва до професійної діяльності в освітніх закладів різного кваліфікаційного рівня, в

системі підвищення кваліфікації та в самоосвітній діяльності фахівців відповідного профілю.

Повнота викладених матеріалів у публікації. Основні результати дисертації висвітлено у 9-ти публікаціях, виданих українською та англійською мовами, з яких 4 статті – у наукових фахових виданнях України, одна з яких одноосібна і три – у співавторстві, та 5 – апробаційного характеру, 3 з яких у співавторстві.

Особистий внесок здобувача у працях, написаних у співавторстві, полягає в обґрунтуванні індивідуальних анатомічних і психофізіологічних особливостей китайських співаків; уточненні особливостей китайської початкової музичної освіти та її впливу на особливості методики їхньої вокальної підготовки; обґрунтуванні сутності поняття «культурна ідентичність» та ролі вокальної культури у процесі її формування; визначенні психологічних засад музично-творчих процесів; виявленні методів осучаснення змісту вокальної підготовки майбутніх хорових диригентів, обґрунтуванні ефективності інтегративного підходу у процесі формування в майбутніх фахівців вокально-виконавської майстерності.

Під час обговорення було висловлено такі міркування й зауваження: Дисертант виправив недоліки, зазначені під час першого розгляду представлених матеріалів, а саме: доопрацьовано текст Анотації, виправлено недоліки у списку використаних праць; у додатках представлено результати діагностування структурних компонентів вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва, отримані у прикінцевому діагностичному зрізі.

Зауваження стосувалися наступного:

1. У висновках до другого розділу доцільно не просто перелікувати обґрунтовані педагогічні умови, а розкрити їх значущість для досягнення успіху у вирішенні завдань дослідження.

2. У роботі обґрунтовано значну кількість педагогічних принципів. Було б доцільно представити співвідношення наукових підходів та педагогічних принципів у їх зіставленні у формі таблиці.
3. Було б корисно для розуміння викладених у дисертації конкретних форм опрацювання та інтерпретації музичних творів, навести у додатках їх тексти.
4. У додатках варто навести посилання на музичні приклади, які аналізувалися в процесі експериментальної роботи.

ВИСНОВОК

У дисертаційному дослідженні представлено теоретичне обґрунтування та запропоновано нове розв'язання проблеми формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України й Китаю за інтегративним підходом. З міст дисертації відповідає зазначеній меті. Отримані результати засвідчили вирішення поставлених у дослідженні завдань. Основні положення дослідження мають наукову новизну й практичну значущість. Загальний обсяг роботи та її структура відповідають вимогам, що сформульовані відповідно до вимог щодо порядку присудження ступеня доктора філософії. Зміст, сутність методичного контенту повністю відповідають спеціальності 014 Середня освіта (Музичне мистецтво).

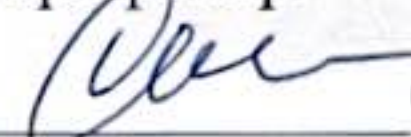
Апробація результатів дослідження здійснена на 8 міжнародних та 1 Всеукраїнській науково-практичних конференціях. Основні результати дисертації висвітлено у 9-ти публікаціях, виданих українською та англійською мовами, з яких 4 статті – у наукових фахових виданнях України, одна з яких одноосібна і три – у співавторстві, та 5 – апробаційного характеру, 3 з яких у співавторстві; статті написані українською та англійською мовами.

Дисертаційна робота Вей Лінътао на тему «Формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на засадах інтегративного підходу» на здобуття наукового ступеня доктора філософії за спеціальністю 014 Середня освіта (Музичне мистецтво), подана на

здобуття ступеня доктора філософії за спеціальністю 014 Середня освіта (Музичне мистецтво) галузі знань 01 Освіта, педагогіка, є ґрунтовним, самостійним, завершеним науковим дослідженням, відповідає чинним п.п. 6, 7, 8, 11 порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії (Постанова Кабінету Міністрів України від 12.01.2022 р. № 44).

Дисертація Вей Ліньтао обговорювалася на розширеному засіданні кафедри музичного мистецтва і хореографії Державного закладу «Південноукраїнський національний педагогічний університет імені К. Д. Ушинського» 6 жовтня 2025 р. (протокол № 4).

За результатами обговорення прийнято рішення рекомендувати дисертацію Вей Ліньтао за темою: «Формування вокально-виконавської майстерності майбутніх учителів музичного мистецтва України і Китаю на засадах інтегративного підходу» до захисту на здобуття наукового ступеня доктора філософії.

Головуючий доктор педагогіки, професор, професор кафедри музичного мистецтва і хореографії Олена РЕБРОВА
експерт, доктор мистецтвознавства, професор, професор кафедри музичного мистецтва і хореографії Сергій ШИП
експерт, кандидат педагогічних наук, доцент,
кандидат педагогічних наук, доцент кафедри теоретичної,
музично-інструментальної
і вокальної підготовки

 Наталя Толстова

Секретар,
кандидат педагогічних наук, доцент

